

Expositie 6

Moderne mensen leven binnen een ingewikkeld format. Een oeroud verlangen om te zwerven is verknutseld tot *urban* keurslijf in een samenleving die individuele vrijheid tot ideaal heeft uitgeroepen. Je wilt vrij zijn, je bent het niet, en toch ook weer wel. Volg jij het nog?

Ook kunstenaars worstelen met postmoderne vrijheid die evengoed een dictaat is. Ook voor hen gelden mores en wetten, ondanks de roep om vernieuwing en rebelse gekkigheid. Kennelijk kunnen we niet zonder. **Om te weten wie we zijn, moeten we onder de knoet zitten.**

Kunstenaar Koen Delaere werkt in schilderijen op het snijvlak van gehoorzaamheid en het verlangen uit te breken. Delaere is geïnteresseerd in (al dan niet natuurlijke) patronen en in de handeling van het schilderen zelf. Op het doek 'bevecht' hij zijn vrijheid binnen een kader van zelf opgelegde regels. Zonder tussenkomst van schetsen of vooronderzoek belandt elke ingreep met verf direct op het doek. Schilderijen van Delaere zijn een gestolde mix van performance, action painting en graffiti-achtige punk.

Delaere is geboren op de grens van generatie Nix en de pragmatische generatie. Gesandwiched tussen de tijdperken van *fuck it* en *boeiuh* zijn deze generaties vooral praktisch ingesteld, en zich bewust van de relativiteit van idealen en denkkaders. Ook anarchistische krakers zijn buma als je erover nadenkt.

Serius, maar met gevoel voor ironie richten nix-pragmatici zich hoofdzakelijk op het oplossen van problemen. Net als de twee *Nixers* die in de herfst van 2012 doelbewust en vrolijk een regeerakkoord in elkaar timmerden, wil Delaere vooral zijn handen uit de mouwen steken: hij houdt van de *buzz* van doen, van activiteit zonder al teveel reflectie.

Over de regels die hij zichzelf oplegt zegt Delaere: "het is een methode die veel vrijheid geeft." Beperking leidt zagezegd tot energie en veerkracht. Maar hoe verhouden jonge kunstenaars zich tot de norm, nu vernieuwing de belangrijkste waarde is? Hoe maak je jezelf los van een systeem dat van je verwacht dat je eigenzinnig bent?

De tentoonstelling in kunstpodium T oogt als een energieke en gedurfde luchtplaats: er kan geademd worden. Sterk is dat er ter plekke en gezamenlijk gewerkt is. De kunstenaars zijn in een eigen ruimte begonnen, waarna ze bij elkaar elementen hebben aangebracht. Experiment, actie en plezier spatten in een overtuigende samenhang van de muren.

Max van den Hout vermengt performance met tekenen en fotografie in een installatie die het midden houdt tussen een kapel en een morsige plee. De installatie is geconcentreerd en verward tegelijk, en dat overtuigt. Jolien Collen maakt indruk met een installatie waarbij ze zowel de intimiteit als de drager(s) van tekeningen onderzoekt. Zonder omhaal maakt ze een volle muur zwart, om er vervolgens potlood tekeningetjes op te maken, als zwevend plankton. Hanna Grobbe doet op een directe manier onderzoek naar kleur, stof, huid en drager. Doenja Likumahua onderzoekt kleur, object, drager en veranderlijke materialen in relatie tot de ruimte. Nathalie van der Massen onderzoekt de vorm en huid van textiel, en textiel als kunstobject.

Het is duidelijk: dit is een tentoonstelling van doeners. Pogingen om uit te breken zijn niet aan de orde: de kunstenaars zijn bezig. De pragmatische geest van Delaere waart duidelijk rond, al heeft hij iedereen zichtbaar alle ruimte gegeven. Er wordt niet gewerkt in termen van beperkingen, frustratie of problemen. Daarmee lijkt noodzaak, en de zichtbaarheid van de kunstenaars, in het geding te komen.

Voor mij voelt de expositie als thuiskomen. De felle kleuren, de tags en de no-nonsense sfeer zetten me terug in de tijd: het maakt me vrolijk. Maar als een pragmaticus met *nix* nog in haar ooghoeken zich weer een meid voelt, hoe jong is het dan?

Het geheel mist in mijn ogen de frictie en *edge* die Delaere zelf bewust in zijn werk opzoekt. Minder *hands-on* en meer reflectie zou het geheel denk ik goed hebben gedaan. Maar misschien is dat een bezwaar van een oudere jonge kunstenaar, die in Delaere gewoon een generatiegenoot herkent.

© Cornelia Samsom, 2013